

การคัดลอกผลงานทางวิชาการ (plagiarism)

การคัดลอกผลงานทางวิชาการ (Plagiarism) หมายถึง การลอกงานเขียน ความคิด หรืองานสร้างสรรค์ดั้งเดิมทั้งหมดหรือบางส่วนที่เหมือนหรือเกือบเหมือนงานดั้งเดิมของผู้อื่นมา แอบอ้างเป็นงานดั้งเดิมของตนเอง

ในวงวิชาการ การคัดลอกผลงานทางวิชาการโดยนิสิตนักศึกษา อาจารย์หรือนักวิจัยถือว่าเป็นความไม่สุจริตหรือการฉ้อฉลทางวิชาการ และผู้กระทำผิดจะต้องถูกดำเนินทางวิชาการ (Academic Censure) ดังนั้น **การคัดลอกผลงานทางวิชาการโดยนักศึกษา**ถือเป็นการกระทำ ความผิดขั้นร้ายแรงมากและมีผลให้ได้รับการลงโทษ เช่น ปรับตกในงานที่นำส่งหรือปรับให้ตกใน รายวิชานั้นๆ ในกรณีที่กระทำความผิดซ้ำ หรือกระทำโจรกรรมทางวรรณกรรมขั้นร้ายแรง (เช่น นำบทความหรืองานทางวิชาการทั้งหมดของผู้อื่นมาส่งโดยอ้างว่าเป็นของตนเอง) นักศึกษา ผู้ที่อาจถูกพักการศึกษาหรือถูกไล่ออก มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกถูกกดดันให้ทำรายงานให้ แล้วเสร็จตามเวลาที่จำกัดและต้องมีคุณภาพดีมักใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตลอกหรือ ทำโจรกรรมทางวรรณกรรมด้วยวิธี “คัดลอก-แปะ” ข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่างๆ มาเป็นของตนเอง ในกรณีเช่นนี้อาจารย์มักจับได้โดยไม่ยากด้วยเหตุผลหลายประการ

- **ประการแรก** แหล่งข้อมูลที่นักศึกษาเลือกลอกมามากไม่ใช่เป็นแหล่งต้นตอ อาจารย์จึงมักจับได้เนื่องจากมักมีข้อความเหมือนกับข้อมูลที่นักศึกษาคนอื่นๆ คัดลอกมาที่มีทั้งมีการอ้างอิง แหล่งที่มาและไม่ยอมอ้างอิง ซึ่งส่วนมากมักคัดมาจากแหล่งข้อมูลวิชาการที่เป็นที่แพร่หลาย (เช่น วิกีพีเดีย)
- **ประการที่สอง** เป็นการไม่ยากที่อาจารย์จะทราบได้จากสำนวนการเขียนที่มักแตกต่างกับ สำนวนตอนอื่นของรายงานที่นักศึกษาเขียนเอง
- **ประการที่สาม** นักศึกษาอาจเลือกแหล่งข้อมูลที่ไม่เหมาะสม ออกนอกประเด็น หรือมีข้อมูลที่ไม่ถูกต้องตามหัวเรื่อง
- **ประการที่สี่** อาจารย์อาจบังคับให้นักศึกษาส่งไฟล์รายงานของตนผ่านการตรวจสอบการโจรกรรมด้วยโปรแกรมตรวจสอบออนไลน์เสียก่อน

มีหลายมหาวิทยาลัยที่มีบทลงโทษด้วยการถอนหรือเรียกปริญญาคืนหากพบภายหลังจาก นักศึกษาประกอบอาชญากรรมทางวิชาการ

สำหรับ**อาจารย์มหาวิทยาลัยและนักวิจัย** การลงโทษการโจรกรรมทางวิชาการมีหลายรูปแบบ มีตั้งแต่การพักงานไปถึงขั้นไล่ออกหรือเลิกจ้าง ซึ่งผู้กระทำการดังกล่าวยังต้องเสียชื่อเสียง หมดความเชื่อถือ การกล่าวโทษนักศึกษาหรืออาจารย์มักได้ยินมาจากกรรมการสอบวินัยภายในสถาบันที่เป็นที่ยอมรับของนักศึกษาและอาจารย์

ดังนั้น **การนำข้อความของผู้อื่นมาใช้** สามารถทำได้ดังนี้

1. การคัดลอกคำต่อคำ (Verbatim) ต้องใส่เครื่องหมายัญประกาศหรือวงเล็บของคำประโยค หรือย่อหน้าที่นำมาใช้ และต้องระบุแหล่งอ้างอิงที่มีชื่อผู้เขียน ชื่อเรื่อง ชื่อหนังสือหรือวารสาร หรือรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง

2. การถอดความ (Paraphrase) เป็นการเขียนขึ้นใหม่โดยคงความหมายของเนื้อหาตามต้นฉบับ อ้างอิงโดยใช้เชิงอรรถหรือใส่วงเล็บ และต้องระบุแหล่งที่มาให้ครบถ้วนด้วย

3. การสรุป (Summary) เป็นการย่อเนื้อหาของต้นฉบับ ต้องอ้างอิงโดยใช้เชิงอรรถหรือใส่วงเล็บ

4. ข้อเท็จจริง ข้อมูลต่างๆ (Facts, Information, Data) ต้องอ้างอิงแหล่งที่ได้มาด้วย เว้นแต่เป็นความรู้ทั่วไปหรือความรู้ที่เป็นสาธารณสมบัติ

5. สารสนเทศที่เป็นส่วนเสริม (Supplementary Information) เป็นการใส่ข้อมูลที่เสริมให้เนื้อหาหลัก ต้องใส่แหล่งอ้างอิงที่สมบูรณ์เช่นกัน อาจเป็นเชิงอรรถหรือข้อความท้ายหน้า (end note)

****ในทุกกรณี ต้องใส่แหล่งอ้างอิงต่อท้ายข้อความที่นำมาใช้ทันที****

แต่ถ้าเป็นข้อสรุปหรือการถอดความ ให้ใส่แหล่งอ้างอิงท้ายข้อสรุปหรือข้อความนั้น

อ้างอิง:

กัญจนา บุญเกียรติ. (2554). *การลักลอบผลงานทางวิชาการและวรรณกรรม (Plagiarism)*. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (346.0482 ก382ก)

www.th.wikipedia.org

เครื่องมือตรวจสอบ

<http://www.plagiarism.org/>

<http://www.grammarly.com/>

<http://smallseotools.com/plagiarism-checker/>